

ע"פ 70517/02/19 - אמירה בסאם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

04 יולי 2019

עפ"ג 19-02-70517 בסאם נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

בטיינה טאובר

עדן חן-ברק

המערערת

אמירה בסאם

ב"כ המערערת, עו"ד נאג'י עאמר (סניגוריה ציבורית)

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

השופטת בטיינה טאובר

מבוא

1. בפנינו ערעור הנאשםת (להלן: "המערערת") על פסק דיןו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט ויליאם חמץ) מיום 18/11/12 בת"פ 58025-10-13, במסגרתו הורשעה המערערת לאחר שמיעת הוכחות, בפרט האישום השני מבין שלושה אישומים שייחסו לה בכתב האישום, זוכתה מפרט האישום הראשון ומפרט האישום השלישי. במסגרת פרט האישום השני, הורשעה המערערת בעבירה של תקיפת קטן או חסר ישות, לפי סעיף 368ב(א) סיפה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (שתי עבירות), ובעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

2. הערעור מופנה נגד החלטת בית משפט קמא להרשייע את המערערת בעבירות נשוא פרט האישום השני.

כתב האישום

3. כנגד המערערת הוגש כתב אישום שככל שלושה פרטיו אישום, כאמור להלן:

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין

באישום הראשון נטען כי ביום 11/09/21 לימדה המערערת את תלמידי כיתה ד' בבית הספר בו עבדה כמורה, וביניהם התלמיד ע.פ. וליד שנת 2002 (להלן: "ע.פ."). המערערת שסבירה כי ע.פ. מפריע בשיעור, ניגשה אליו והכתה אותו בראשו עם סרגל מברזל שהחזקקה בידה. נטען, כי כתוצאה ממעשה נגמר לע.פ. חתך באורך של 3-1 ס"מ בקרקפת מצד שמאל. בגין המעשה שתואר יוכהה לumarurah עבריה של תקיפת קטן או חסר ישע לפि סעיף 368ב(א) לחוק העונשין.

באישום השני נטען כי ביום 12/05/29 בזמן שלימדה המערערת את תלמידי כיתה ג' בבית הספר בו לימדה, תקפה המערערת את התלמיד ח.א. וליד 2003 (להלן: "**המתלון**") על ידי קר שטרה לו בפניו, שרטה אותו באזורי עינו הימנית עם ציפורני ידיה, והכתה אותו באמצעות ידה על גבי ידו. עוד באותו יום, ובזמן שלימדה המערערת את תלמידי כיתה ג', תקפה המערערת את התלמידה מ.ח. ולידת 2003 (להלן: "**המתלוננט**") על ידי קר שהכתה אותה בצווארה וشرطה את צוואריה עם ציפורני ידיה. כמו כן, נטען כי במועד מדויק בשנת 2012 אישינו ידוע למשיבה, במהלך שיעור זהירות בדרכים שהעבירה המערערת לתלמידי כיתה ג', הכתה המערערת את המתלון באמצעות ידיה על גבו בחזקה. בגין מעשים אלה יוכהה לumarurah עבריה של תקיפת קטן או חסר ישע, לפि סעיף 368ב(א) סיפה לחוק העונשין (שתי עבריות), ובעיריה של תקיפה סתם, לפि סעיף 379 לחוק העונשין.

באישור השלישי נטען כי ביום 12/05/21 בזמן שלימדה המערערת את תלמידי כיתה ה' בבית הספר בו לימדה, תקפה המערערת את התלמידה ג.ע. על ידי קר שהכתה אותה בראשה מסטר פעם בעוצמת ידה. בגין המעשה שתואר יוכהה לumarurah עבריה של תקיפה סתם לפि סעיף 379 לחוק העונשין.

4. בתשובתה לכתב האישום, כפירה המערערת בנסיבות העבירות שייחסו לה בשלושת האישומים, והתקיים הликויים.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

5. בהכרעת דיןנו מיום 18/11/12 זיכה כאמור בית משפט קמא את המערערת מפרט האישום הראשון והשלישי מחלוקת הספק, והרשיע את המערערת בפרט האישום השני. החלטת בית משפט קמא להרשיע את המערערת בעבירות בהן הורשעה התבוסה בעיקרה על עדויות המתלון והמתלוננט, אשר נתמכה, בין היתר בטייעוד רפואי ובמצאי התרשםותו של חוקר הילדים שחקר את המתלון והמתלוננט בעקבות הגשת התלונות.

6. בית משפט קמא סкар את עדותו של המתלון אשר העיד כי המערערת תקפה אותו ותלמידים אחרים בכיתה, וכי בעקבות הcatsmo על ידי המערערת נגרם לו סימן כחול באזורי עין ימין והוא טיפול על ידי רפואי. ציין כי בטייעוד הרפואי שהוצע, עליה כי המתלון סיפר לרופאה כי הוא הוכה על ידי מורה 3 ימים לפני הביקור במרפאה, ובבדיקה הרפואית נמצאה אקימוזה (שטףدم שטוחו יותר מ-1 ס"מ) מסביב לעין

ימין ובצד ימין של הפנים. בית משפט קמא ציין, כי תאריך הביקור של המתלוון אצל הרופאה, דבריו שנרשמו בטייעוד הרפואי, תיאור הממצא הרפואי וטיב הסימנים שנמצאו כפי שהוצגו בתמונות (ת/5), עלולים בקונה אחד עם עדותו של המתלוון ותומכים בה.

.7. בית משפט קמא עמד על הסטירה שעלה מדברי המתלוון אשר ציין כי המנהל צילם את פצעתו ביום האירוע, למטרות שבפועל המנהל לא נכח בבית הספר באותו יום בשל השתתפותו בטוויל. בעניין זה ציין בית משפט קמא כי המתלוון תיקן את עצמו, ומסר כי המנהל צילם אותו יומיים לאחר אירוע התקיפה וביקש ממנו לפנות לרופא על מנת לקבל תעודה רפואית, וכך הוא עשה. בית משפט קמא לא התרשם כי סטירה זו והעובדה כי המתלוון פנה לקבלת תעודה רפואית שלושה ימים לאחר אירוע התקיפה מעידים על עליות שווה או על רצונו של המנהל להפליל את המערערת במעשה שלא עשתה, כפי שניסתה המערערת לטעון.

.8. בהמשך הכרעת דינו, פירט בית משפט קמא את עיקרי עדותה של המתלוונת בפני חוקר הילדים (ת/43). ציין כי המתלוונת מסרה בפני חוקר הילדים כי במהלך שיעור חשבון החלו תלמידים להפריע במהלך השיעור, והמערערת אשר סקרה כי המתלוונת הייתה זו שהפרעה, נגשה אליה ותקפה אותה בכך שסקרה לה באזור צווארה וגרמה לה שריטות. בהמשך, ציינה המתלוונת כי המערערת תקפה מספר תלמידים נוספים אף שלא הפריעו במהלך השיעור, כי היא סקרה למנהל בית הספר זהה צילם את סימן השريطיה, וכן צילם את התלמידים האחרים שהוכו על ידי המערערת, לרובות, תלמיד שנפגע באזור עינו עקב כך שהמתלוונת תקפה אותו באזור עינו, וכן תלמידה שנפגעה באזור הפה עקב מעשה תקיפה של המתלוונת. על דברים אלה חזרה המתלוונת בעדותה בבית משפט קמא. לעומת זאת, בית משפט קמא, תיאור המתלוונת את האירוע ואת התוצאות שחשה בעקבותיו מצביע על כך שהמתלוונת לא התכוונה להעצים את מעשי המערערת או להעליל עליה עליות שווה.

.9. על יסוד עדות המתלוון, עדות המתלוונת, ועודותה של הרופאה אשר העידה כי אכן היא אינה יכולה לדעת מה גרם לפצעה שאובחנה בפניו של המתלוון, אולם, היא אישרה כי פגיעהו נגרמה יומיים שלושה לפני הביקור במרפאה, ובשים לב לティーוד הרפואי, לתמונות שהוצעו ולהתרשות חוקר הילדים, קבע בית משפט קמא כי המשיבה הוכיחה למלואה מספק סביר שהמערערת ביצעה את העבירות נשוא פרט האישום השני, והרשיע את המערערת בעבירות שייחסו לה במסגרתו.

גזר הדין של בית משפט קמא

.10. ביום 29/11/2018 נתן בית משפט קמא את גזר הדין. בגישה עונשה של המערערת הביא בית משפט קמא בחשבון את תקופת הזמן הארוך בה התנהל התיק; העובدة כי המערערת זוכתה מחלוקת ניכרת בכתב האישום; חלוף פרק זמן מאז ביצוע העבירות, ללא הסתברות נוספת לפליילים; מצבה הרפואי, האישוי והכלכלי של המערערת והעדר עבר פלילי. על יסוד כל אלה, גזר בית משפט קמא על המערערת 3 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, בהם לא תעבור המערערת אחת מהעבירות בהן

הורשעה וטורשע בה; חתימה על התcheinות עצמית בסך של 5,000 ₪, להימנע מלעbor על החקיקוק שהורשעה בגיןו, תוך 3 שנים, או 10 ימי מאסר בתמורה.

טענות הצדדים

11. המערעתה מיאנה להשלים עם הכרעת דין של בית משפט קמא, והגישה את הערעור דין, במסגרתו ביקשה להורות על זיכוי מהעבירות בהן הורשעה במסגרת פרט האישום השני. לטענתה, טעה בית משפט קמא עת החליט להתבוס על עדותו של המתalon כאחד הנדבכים המרכזיים לביסוס אשמהה, לאחר שמעיון בפרוטוקול העדות, ניתן להתרשם כי היה צריך ל"רענן" את זכרונו של המתalon בפרטים במהלך העדות, וכי עדותו של המתalon בבית משפט קמא לוותה בסתיירות ובאמירות לא נכונות, עד כדי חוסר אפשרות להסתמך על דבריו. אשר לחקירת המתalon על ידי חוקר ילדים, טענה המערעתה כי משעה שעדות המתalon בפני חוקר ילדים לא הוגשה כראיה, וכל שהוגש הוא הערכת המהימנות של חוקר הילדים, הרי שאין כל רלוונטיות ו/או משקל להערכת המהימנות אשר מתיחסת לדברי העד בפני החוקר.
12. בכל הנוגע לעדות המתalonנט, טענה המערעת כי מדובר בעדות רווית סתיירות, שאינה מהימנה, ולא היה מקום כי בית משפט קמא יבסס עליה מצאים. נטען כי בית משפט קמא טעה עת החליט להסתמך על תמליל חקירתה של המתalonנט בפני חוקר הילדים, כאשר מעיון בפרוטוקולי הדיון ניתן לראות כי המשיבה לא ביקשה להגיש את תמליל החקירה, וכל שביקשה להגיש הינו טופס הערכת מהימנות המתalonנט על פי התרשומות חוקר הילדים.
13. בכל הנוגע להסתמכות בית משפט קמא על התחמונות המתעדות את נזקי המתalon והמתalonנט, טענה המערעת, כי שגה בית משפט קמא בהסתמכו על תחমונות אלו, ובקביעתו כי לא הובאו ראיות המעידות על זיהומן, שעה שמדובר בראיות שנפתחו בהדר צו, וזאת בניגוד גמור להוראות סעיף 23א לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] (להלן: "**פקודת החיפוש**"). בנוסף, טענה המערעתה להתקיימותם של מחדלי חקירה, על רקע העובדה כי גרסאות המתalonנטים נגבו בעבר חדש לאחר האירוע, ללא שהמשיבה פvlaה לגביית עדות מהתלמידים אחרים שנכחו בכיתה בעת האירוע.
14. על רקע האמור, טענה המערעת כי קביעותיו השגויות של בית משפט קמא לצד היזום החקירתי, מצביעים על המגמות והרצון העז להציג את המערעת כאלימה, ואלה לצד עדותה המהימנה של המערעת די בהם, לטענתה, כדי להקים, לכל הפחות, ספק סביר בדבר מעורבותה בעבירות שוייחסו לה בפרט האישום השני, ובאופן שמצדיק את זיכוי.

15. המשיבה עטרה לדחית הערעור. לטענתה, מדובר באירועים שאירעו בשנים 2011-2012, עת היו המתalonנטים בני 9. המתalonנטים העידו בפני בית המשפט קמא כעבור 5 שנים ממועד האירועים. בנסיבות אלה, נטען כי אין זה נדר שהמתalonנטים, לא זכרו כל פרט ופרט, והיה צורך לרענן את זיכרונם. מכל

מקום טענה המערערת, כי הכרעת הדין מבוססת היטב וניתנה לאחר שבית משפט קמא ניתח את העדויות של המתלוננים, ומצא אותן מהימנות ומשתלבות עם יתר העדויות בתיק.

דין

16. עיקר טענות המערערת מופנות כלפי הממצאים העובדיים וממצאי המהימנות שקבע בית משפט קמא בהכרעת דינו. כידוע, בית משפט שלערעור ימעט להתערב בקביעות העובדיות ובמצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדינונית, שבידיה הופקדה מלאכת התרשומות הבלתי אמצעית מן העדים. יפים בעניין זה דברי כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918 (2001), בקובה:

"... הכל הוא כי שאלת מהימנות מופקדת כולה בידי הערכאה הראשונה, הרואה את העדים, שומעת אותם ותרשמת מהם באורח ישיר ובלתי אמצעי [...]. הרכאת הערעור תיטה להתערב במימצאים שנקבעו על-ידי הערכאה הראשונה על יסוד התרשומות מהימנות עדים שהופיעו לפניה, רק אם הנירסה העובדיות שאומצה על-ידי אינה מתבלת על הדעת [...]. אולם כלל, ראוי לสมוך על [...] תחושתו, על הגינוי ועל שיקול-דעתו של השופט [בערכאה הראשונה - א' פ']. [...] לערכאה הראשונה יתרון על פני הרכאת הערעור משהעדויות החיות נשמרו בפניה והיא בchnerה את חומר הראיות על דקיותו ועל כל פרטיו [...], התרשומות הישירה מטבעם של העדים, מאישיותם ומאמינותם הינה ללא תחליף כאשר מעבר לכתוב בפרוטוקול נוצר שופט הערכאה הראשונה 'במראות ובקולות' שעברו לנגד עיניו במהלך המשפט, [...]"

ראו גם:

ע"פ 99/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632 (2000);

ע"פ 09/09 ד"ר רוסו-לופו נ' מדינת ישראל, (31/08/10).

17. בהתאם, התערבות הרכאת הערעור בהערכת מהימנות שנקבעה על ידי הערכאה הדינונית תיעשה אך במקרים חריגים בהם נראה כי נפלה שגגה בולטת בהערכת המהימנות, או כאשר התעלמה הערכאה הדינונית מגורמים שהיא מקום לייחס להם משקל, או כאשר יש סתירה בולטת בין הגרסה העובדיות עליה השיטה הרכאה הדינונית את הכרעת הדין לבין יתר הראיות. ראו: ע"פ 04/04/04 מדינת ישראל נ' אלדנקו, (06/02/06); ע"פ 03/03/06 נרקיס נ' מדינת ישראל, (27/11/06); ע"פ 07/07/07 תען נ' מדינת ישראל (12/07/10).

18. על רקע אמות המידה שפורטו, נקבע בפסקה כי על הטוען נגד ממצאי הערכאה הדינונית להראות עובדות ממשיות שאין מאפשרות את קביעת הממצאים שנקבעו, ואין די בהעלאת תמיות באשר

לממצאים אלו. בהקשר זה נקבע בע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25/01/07) כדלקמן:

"כדי להתערב בקביעות הערכאה הדינונית בעניין הערכת העדויות וקביעת העובדות, אין די בהצבעה על שורה של תמיינות, אפילו מי מהן נותרו ללא הסבר, וגם אם נותרו חללים סתוםים בפרשא שהוכחה, שלא ניתן למלאם בתוכן. השאלה היא האם ה'יש' הראיתי מספיק כדי לבסס מסקנה של אחוריות הנאשם למעשה הפלילי, והאם התמיינות והחללים הם בעלי משקל כזה המעקע את מידת הבטחון והוודאות במעורבות הנאשם במעשה המוחש לו. ואמנם, לא מספיק להצבע על שורה של תמיינות, אפילו הן רבות, אלא צריך שתהווינה עובדות המראות בעליל שלא יכול היה השופט להתרשם כפי שהתרשם' [...]".

ראו גם:

ע"פ 2649 ישראל נ' מדינת ישראל (16/08/01);

ע"פ 3352 בזגלו נ' מדינת ישראל (05/05/08).

19. בעניינו, בדינה מדוקדקת של עדויות המתalon והמתلونנת הן בפני חוקר הילדים והן בפני בית משפט כאמור, לצד העדויות והראיות האחרות שהוצעו, מספקת תמונה ברורה השומרת על קו עקבי בגרסאות המתлонנים, אשר מבססת את מסכת האירועים נשוא פרט האישום השני. המתلونנים, פירטו במסגרת עדותם בפני בית משפט קמא את מסכת התקיפות שביצעה בהם המערערת. גם במקרים בהם לא זכרו המתлонנים את האירועים לפרטי פרטים, עדין עמדו הם במסגרת עדותם בבית משפט קמא על גרסתם כי המערערת אכן תקפה אותם (ראו: עמ' 101-102; 108-109 לפרטוקול הדיון מיום 15/10/15).

20. ערה אני לך, כי במהלך עדותם הראשית נדרשה ב"כ המשיבה ל"רענן" את זיכרונות של המתلونנים ביחס לחלק מפרטי האירועים, אולם, בשים לב לגילם של המתلونנים במועד האירועים (בני 9 שנים) ולמועד עדותם בבית משפט קמא (בשנת 2017), בחלוקת כ-6 שנים ממועד האירועים, אך טبعי שהמתلونנים לא זכרו כל פרט ופרט בקשר לאותם אירועים והמשיבה תידרש לרענן את זיכרונות מעט לעת. מכל מקום, סבורני כי אין בעצם "רענן" זיכרונות של המתلونנים במהלך עדותם כדי לפגום בגרסתם או למנוע מבית משפט קמא קביעת ממצאים על יסודה.

21. לשם שלמות התמונה, אוסיף כי החלטת בית משפט קמא להרשיע את המערערת בפרט האישום השני מבין שלושת האישומים שיוחסו לה בכתב האישום אינה מבוססת אך ורק על עדותם של המתلونנים, אלא גם על ראיות ועדויות נוספות אשר בהចטרפן זו לזו יוצרות מארג ראייתי כולל המבוסס הרשעה. בעניין זה ראו להפנות לטייעוד הרפואתי שהוצע בפני בית משפט קמא, המתעד את פצעיתו של המתalon, אשר תואם את גרסתו כי הוא קיבל מכיה מתחת ליען; לתמונות שתיעדו את פגיעתו של המתalon; לעדותה של הרופאה באשר למועד פצעיתו של המתalon בעין - עדות שדרה בכפיפה אחת עם גרסת המתalon לפיה הוא נפגע יומיים שלושה לפני פניו למרפאה; וכן להתרשומות של חוקר הילדים

ממה הימנו המתלונים.

22. עוד ובנוספַף אצֵין כי לא מצאתי לקבל את טענות המערערת כנגד הסמכות בית משפט קמא על תמליל חקירתה של המתלונת בפני חוקר ילדים וטופס סיכום עדותו של המתלון בפני החוקר. בית המשפט העליון עמד במסגרת ע"פ 3204/17 מדינת ישראל נ' פלוני (24/01/18) (להלן: "פסק דין פלוני") על התרחישים השונים שמתועරרים ביחס לשאלת קובלות עדותו של ילד שנגבתה בדיון בפני חוקר ילדים. רלוונטי לעניינו התרחיש השלישי, שעניינו עדותו של ילד שהזמן המשפט מלאו לו 14 שנים והוא מעיד בבית משפט. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט העליון כי עדותו של הילד שנגבתה על ידי חוקר הילדים היא ראייה כשרה, ואין היא נפסלת אף בשל העובדה שבינתיים מלאו לילד 14 שנה. ואולם, קובלותה של הראייה כפופה לשאלת אם עדותו של הילד בפני חוקר הילדים נגבתה בדיון, ותועדה בהתאם להוראות החוק לתקן דין הראיות (הגנת ילדים), תשע"ז-1955 (להלן: "חוק הגנת ילדים").
23. אין ספק כי המקירה הנדון חוסה תחת התרחיש שתואר - המתלון ליד 2003, נחקר על ידי חוקר ילדים ביום 24/06/25; המתלונת ילדת 2003, נחקרה על ידי חוקר ילדים ביום 12/06/24. המתלונים העידו בפני בית משפט קמא ביום 15/10/17, לאחר הגיעם לגיל 14 שנים. על רקע הדברים שנקבעו בפסק דין פלוני, ובהעדר טענה לקיומם של פגמים באופן גביה עדותם של המתלונים על ידי חוקר הילדים, או כי לא קיימו הוראות חוק הגנת ילדים, המשקנה המתבקש היא כי עדותם של המתלון והמתלונת (תמליל החקירה של המתלונת וטופס סיכום עדותו של המתלון) הינם ראיות קובלות, ובית משפט קמא היה רשאי לעין בהם וליחס להם משקל ראוי, כפי שעשה בפועל.
24. המערערת טענה כאמור לקיומם של מחדלי חקירה וחומר ראייתי, שבאו לידי ביטוי בכר שחקירותם של המתלונים על ידי חוקר ילדים בוצעה כעבור חודש לאחר האירועים הנטען, התמונה שתיעדו את הנזק של המתלונים, הונפקו מבלי שהוצאה צו עובר להנפקתם מחשב בית הספר, ומכוון שהרשומות החקירות לא פעללה לגביות הודעות מיתר התלמידים בכיתה.
25. טענה לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון אם אכן התקיימו מחדלים כאמור ואם בשל אותם מחדלים קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. ראו: ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (11/05/06). במקרים אחרים, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמה הנאשם שתוצאה זיכוי, ובענין זה נדרש כי יהיה זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין. יפים לעניין זה דברים שנקבעו בע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (09/05/13), שם נקבע:

"... אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזכותו של המערער. הלכה היא, כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראייה הטובה ביותר, וכי תציג ראייה מספקת. בסופו של יوم, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנסיבות המקירה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראיתית אשר הונחה לפתחו

של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשות הנאשם בעבירה שיווחסה לו במידה הנדרשת בפליליים".

26. משכך, ברி כי מחדלי החקירה אינם עשויים עור אחד. ההתייחסות למחדלי חקירה שלא ניתן לרפא את החסר הראייתי שיצרו וכפועל יוצא את פגיעתם בהגנת הנאשם, שונה מהותה מן ההתייחסות למחדלי חקירת הנינטנים לריפוי, בדרכים שונות, כגון תשאל בחקירה נגדית או זימון לעדות בבית המשפט מטעם ההגנה. בעניינו, בחינת מחדלי החקירה להם טוענת המערערת מחייבת את המסקנה כי אין בכוחו של מי מהם, ואף לא בהצטברם יחד, כדי לעורר ספק של ממש באשמת המערערת.

27. אשר לטענה כי המשיבה לא פעולה לגבייה הודעות או לזמןן לעדות של תלמידים נוספים שהיו בכתה בזמן האירועים נשוא פרט האישום השני, הרי שככל שסבירה המערערת כי קיימות עדויות של תלמידים, שהיא בהן כדי לסייע להגנתה, לא הייתה בפניה מניעה כי תפעל לזמןם של אותם תלמידים מטעם מטעם ההגנה, כפי שפעלה לזמןנו של תלמיד שלא היה קשור או עד לאירועים נשוא כתוב האישום. בנוסף, איני סבורה כי מועד חקירותם של המתלוון והמתלוונת על ידי חוקר ילדים (חודש לאחר האירוע) יש בה כדי לפגוע בהגנתה של המתלוונת עד כדי הקמת ספק סביר המצדיק את זיכייתה.

28. בנוגע להליך הפקת התמונות המתעדות את פגיעות המתלווננים מחשב בית הספר - אכן הוצאה ראיות באמצעות חדרה לחומר מחיבת הוצאה צו של בית משפט (סעיף 23א לפקודת החיפוש), וכן ראייה כי המשיבה תפעל להגשת בקשה לקבלת צו חיפוש כאמור לפני הבדיקה למחשב. ואולם, במקרה הנדון, הפקת התמונות שצולמו על ידי מנהל בית הספר והו שמורות במחשב בית הספר, הונפקו בהסכמה המנהל, שהינו למעשה הבעלים של התמונות והמחזיק במחשב משרד החינוך. בכל מקרה, סבורני כי לא היה בעצם הנפקת התמונות והציגתן כדי לפגוע בהגנתה של המערערת, שמלילא היו לחובתה ראיות נוספות שמספיקות להרשעתה, לרבות, תיעוד רפואי ועודות הרופאה ביחס למועד קבלת המכה מתחת לעינו של המתלוון. משכך, סבורני כי לא עלה בידי המערערת להצביע על מחדלי חקירה מהותיים המובילים למסקנה מצאה.

29. לבסוף, עראה אני לטענת המערערת לפיה מנהל בית הספר הוא זה שיזם את התלונות במטרה להביא לפיטוריה מבית הספר. אולם, אין ביدي אף לקבל זו שנטענה בכלל, ללא שהובאה בעניינה תשתיית עובדתית או ראייתית המבוססת חישד כאמור. מכל מקום, טענה זו אף לוקה בקשי הוכחת, מאחר וזה מחיבת הוכחת שיתוף פעולה בין המנהל והמתלוונים, שבמועד האירועים היו בני 9 שנים, נטל שקרה מאוד לעמוד בו.

30. **סיכום של דבר**, לאחר בדיקת חומר הראיות שהוצג בפני בית משפט קמא, ניתן להיווכח כי בית משפט קמא נכנס לעובי הקורה, ליקט ומיפה את מלאה הראיות, ניתח אותן - נתרך בראיות שנמצאו קבילות ופסל עדויות פגומות, וככל נקט בזיהירות רבה בבחינת הראיות והעדויות שהוצעו בפניו. אכן, כאשר מצא כי המשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה שנותל עליה להוכיח אשמתה של המערערת

בשני האישומים הנוספים שנכללו בכתב האישום, הורה על זיכוי של המערערת מהعبירות שייחסו לה במסגרתם.

.31 הרשותה של המערערת באישום השני הינה בלתי נמנעת, שכן קביעות בית משפט קמא ביחס לאיושם השני, התקבלו לאחר שבית משפט קמא בדק בקפידה רבה את מאגר הראות שהוצע לו, התרשם מעדות המתלוננים באופן בלתי אמצעי, וועליה כי מסקנותיו מעוגנות כдобעי בתשתיית העובדתית והראיתית שהונחה לפניו.

.32 אשר על כן, וככל שתישמע דעתם, אציג לחבר"י להרכב לדוחות את הערעור ולהותיר את פסק דין של בית משפט קמא כל כנו.

בטינה טאובר, שופטת

הנשיא ר. שפירא [אב"ד]:

.1 אני מסכימן.

.2 אוסיף כי בפנינו עתה טענה לפיה היוסט של מנהל בית הספר וצוות בית המספר לנשחתת נבע מהיותה דרוויזית, נאמנה למדינת ישראל ומשפחתה משרתת בצבא. הנשחתת טענה כי מבוצעות ע"י הנהלת בית הספר פעולות שעוניין בהתנגדות למדינת ישראל ותמייה באובייה. על רקע זה טענה גם כי מורה יהודי שלימד בבית הספר פוטר וכן שננקטה מדיניות שמטרתה לפגוע בה ולהוציא אותה מבית הספר.

.3 טענות אלו, שעוניים למעשה בטענה לתלונות שווא על רקע של גזענות או לאומניות, לא נתענו בעת תשובה לכתב האישום בבית משפט קמא. שם כפירה המערערת/נאשחתת כפירה כללית.

.4 בעדותה בבית משפט קמא נאמרו על ידי הנשחתת אמרות לפחות לפניהו נבע מהיותה דרוויזית הנאמנה למדינה. כך למשל בישיבה מיום 19.2.18 עמ' 122 לפרטוקול, מול שורות 17 - 18 נאמרו: "... שם לצערי היה אוירה של גזענות, למשל יום האדמה שני לא מוכנה להשתתף בו אז אמורים עלי שני מלוככת...". בהמשך בעמ' 123 מול שורות 22 - 23 "... הם היו רוקדים ושרים שרים על יהודים ודרוזים בתוך בית הספר. אני לא מבינה למה משרד החינוך מסכים כי יערכו יום אדמה בבית הספר" ובהמשך בעמ' 124 ש' 17 - 19 "...הילדים קיללו אותו בבית ספר XXXXX קללות גסות עליי "מה את לא כמוני" "את בוגדת" "את לא ערביה ובתח יהודיה" שאלות האם אני יהודיה או דרוויזית" ובעמ' 125 ש' 3-5 נרשם "...כשנהרג לי קרוב משפחה בצבא הם חילקו סוכריות בחדר המורים וטענו שזה יום הולדת של אחד מהם".

.5. בחקירה הנגדית עומתה המערערת/הנאשמת עם הטענות נשאלת ע"י הפרקליטה (עמ' 129 לפרטוקול, ש' 21 - 25):

"ש. אני אומרת לך שאין לא רואה שום מכתב שבו את מתלוננת על גזענות מצד הנהלת בית הספר או על כך שהנהלה "חופרת לך תיקים" וממשימה אותך לשווה כאשר היה מצופה שאם כך הדברים וכך שעת מתארת לאורך שנים היו לנו תלונות שלך על כך?

ת. אני לא יודעת אם יש לך את המכתב שלי, "בעית בבית הספר". לא רציתי שככל הכפר ידע על הטרדה מינית."

בהמשך, בעמ' 130 ש' 28 הגדרה את המנהל כ"רודף שמלוות". ניתן להבין מכאן של טענותה בבית משפט קמא הרקע ליחס המנהל נגדה הוא פועל יוצא לתלונה על הטרדה מינית, ולא הטענות להתייחסות מפליה על רקע הייתה דרוזית.

.6. אוסיף עוד כי הטענה לפיה מורה יהודית הורחק מבית הספר על רקע של גזענות או פעילות יזומה שענינה עוינות למדינה לא עלתה בשום שלב של הדיון בבית משפט קמא ואוטו מורה לא זמן להעיד מטעם הנאשמת.

.7. לא ניתן לפסול באופן מוחלט את האפשרות של רקע עדתי היו מתייחסות בבית הספר, וראוי שטענות מסווג זה יבחן ע"י גורמי משרד החינוך. עם זאת העובדה שהמערערת טוענת להتنכלות על רקע עדתי או לאומני, אך"כ מסיטה את הטענה בתחום הטרדה המינית ונמנעת בזמן עד שאמור לתמוך בטענה להتنכלות על רקע עדתי או לאומני, כל אלו מעוררים את אמינות טענותיה.

.8. בנסיבות אלו, כמו חברותי, איןני סבור כי יש עילה להתערב בהערכת המהימנות של העדים והמצאים העובדיים, כפי שקבע בית משפט קמא. ומכל הטעמים שפרטה חברותי גם איןני רואה עילה להתערב בתוצאה העונשת אליה הגיע. בהתאם, דין הערעור להידחות.

רון שפירא, נשייא
[אב"ד]

השופט עדן חנ-ברק

אני מסכימה כי דין העreauו להידחות.

עדי חן-ברק, שופטת

החליט פה אחד לדחות את העreauו.

ניתן היום, א' تمוז תשע"ט, 04 يول' 2019, במעמד ב"כ הצדדים ובהעדר המערערת.

עדי חן-ברק, שופטת

**בטינה טאובר,
שופטת**

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**